

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL. M. ve věci

žalobce: X
bytem X

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského

úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 4. 2. 2021 č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterých se měl dopustit tím, že dne 11. 9. 2020 v 15:28 hodin na silnici č. I/15 ve směru od obce Lukov na obec Česká Lípa před železničním přejezdem P3367 u nejbližšího čp. X jako řidič motorového vozidla X registrační značky X nerespektoval dopravní značku B 21a (zákaz předjíždění) a předjížděl jiné vozidlo v případě, kdy je to místní úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Současně se neřídil vodorovnou dopravní značkou V 1a (podélná plná svislá čára), tedy nerespektoval zákaz přejíždět tuto vodorovnou dopravní značku, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vyjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci. Svým jednáním minimálně z nedbalosti porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tato porušení mu byla podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Správní orgán I. stupně vydal dne 29. 9. 2020 příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce trvání 6 měsíců.
3. Žalobce podal dne 12. 10. 2020 proti příkazu odpor, kterým byl příkaz zrušen. Nerespektování vodorovné dopravní značky V 1a a spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu žalobce doznal. Ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 téhož zákona však namítal, že správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházel z nedostatečně objasněného stavu věci. Dopravní značka B 21a se nacházela téměř 950 m před místem přestupku. Z videozáznamu pořízeném zasahující hlídkou Policie České republiky proto nevyplývá, že by žalobce předjížděl v místě, kde je to zakázáno. S odkazem na vyhlášku č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, poukazoval na nesprávnost umístění zmiňované dopravní značky. Svou argumentaci opřel o citaci Technických podmínek 65 vydaných Ministerstvem dopravy a rovněž o fotografie z místa přestupku, ze kterých dovozoval, že umístění dopravní značky neodpovídalo zákonným normám. Toho si dle jeho názoru měli být vědomi i zasahující policisté, o čemž svědčí výběr místa kontroly i způsob pořízení fotografie umístění dopravní značky. Na podporu své argumentace doložil vlastní fotografii dopravní značky z větší vzdálenosti. Rovněž dokládal umístění dalších dopravních značek a křižovatek v daném úseku. Tvrdil, že platnost zmíněné dopravní značky měla být navíc zrušena křižovatkou, kterou označil na mapových podkladech.
4. Dne 6. 1. 2021 se konalo ústní jednání, kterého se žalobce zúčastnil. Uvedl, že se k věci vyjadřovat nebude a odkázal na svou obsáhlou argumentaci obsaženou v podaném odporu. Po skončení ústního jednání správní orgán I. stupně do spisu doplnil výpis z Pasportu místních a účelových komunikací města Ústěk. Dne 18. 1. 2021 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Dne 21. 1. 2021 se žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil a požádal o lhůtu 10 dnů na písemné vyjádření, které podal dne 27. 1. 2021. Namítal, že správní orgán opatroval pouze

důkazy svědčící v neprospěch žalobce a nesouhlasil s opatřením dalších důkazů po skončení ústního jednání. Dále žalobce brojil proti způsobu dokumentace umístění dopravní značky B 21a a věrohodnosti doloženého pasportu komunikací. Tvrdil, že správní orgán I. stupně nemohl své závěry zakládat na fotografiích pořízených z portálu mapy.cz a google.com. Závěrem uvedl, že se správní orgán I. stupně nezabýval jeho obhajobou.

5. Na základě shromážděných podkladů správní orgán I. stupně uznal rozhodnutím ze dne 4. 2. 2021 žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ke způsobu zaznamenání místa umístění dopravní značky správní orgán I. stupně uvedl, že z fotografie je zřetelné, za jakých podmínek byla pořízena i jak je značka viditelná. Fotografie předložená žalobcem nebyla pořízena za denního světla a nelze ji proto brát jako relevantní důkaz. Správní orgán I. stupně rovněž odmítl argumentaci týkající se zrušení platnosti dopravní značky křižovatkou. Z výpisu z pasportu místních a účelových komunikací dovodil, že se v daném místě s hlavní silnicí č. I/15 kříží účelová komunikace, a nejedná se proto o křižovátku. Dodal, že si žalobce mohl povšimnout vodící čáry u okraje vozovky, která byla v daném místě plná a nepřerušovaná. Pokud si žalobce nebyl jist, zda se o křižovátku skutečně jedná, měl setrvat v dodržování předchozího dopravního značení. K námitce týkající se opatřování důkazů mimo ústní jednání správní orgán I. stupně uvedl, že konání ústního jednání není podmínkou řízení a správní orgán může opatřovat důkazy i mimo něj. Zároveň doplnil, že se žalobce mohl ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit, což také učinil. Dospěl proto k závěru, že do žalobcových práv nebylo nijak zasaženo. Správní orgán I. stupně rovněž nesouhlasil s žalobcovým hodnocením provedených důkazů. Uvedl, že fotografie získané z portálu mapy.cz byly opatřeny pouze k ilustraci místa, čímž upřesňují informace obsažené v pasportu komunikací. Na základě výše uvedeného správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce minimálně z nedbalosti porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tato porušení mu byla uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce trvání 6 měsíců, současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
6. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí brojil odvoláním ze dne 20. 2. 2021. Tvrdil, že videozáznam pořízený zasahující hlídkou Policie České republiky neprokazuje porušení zákazu předjíždět. Fotografie dopravní značky pak mohla být pořízena kdekoli a nemá spojitost s videozáznamem. Dle názoru žalobce měla zasahující hlídka pořídit videozáznam rovněž z průjezdu místem, kde měla být značka B 21a umístěna. Samotná fotografie není dostatečným důkazem. Žalobce rovněž rozporoval názor správního orgánu I. stupně týkající se viditelnosti dopravní značky. Uvedl, že na jeho námitku o nevhodném umístění dopravní značky správní orgán I. stupně dostatečně nereagoval. Dále zpochybňoval úvahy správního orgánu I. stupně, na základě kterých dospěl k závěru, že křížení hlavní komunikace a vedlejší komunikace nebylo křižovatkou. Tvrdil, že přerušovaná vodící čára neznačí křižovátku, což dokládal mimo jiné fotodokumentací jiného křížení komunikací. Dle žalobce rovněž nelze vyžadovat, aby řidič při jízdě znal charakter všech komunikací. Je nezbytné, aby se řídil dopravním značením. Vyústění účelové komunikace přitom označuje červený směrový sloupek Z 11c, který na daném místě nebyl. Žalobce tedy považoval toto místo za křižovátku. Žalobce dále brojil proti názoru správního orgánu I. stupně, dle něhož vodorovná dopravní značka zakazuje předjíždění. Nesouhlasil ani s tím, že by předjížděl před horizontem, v blízkosti železničního přejezdu, při nedostatečném rozhledu a za zvýšeného provozu. Dodal, že z videozáznamu je patrné, že před horizontem

ani v blízkosti přejezdu nepředjížděl a rozhled měl dostatečný, což dovozoval opět z pořízeného videozáznamu. Žalobce rovněž rozporoval kvalifikaci formy zavinění, kdy nesouhlasil s formulací „minimálně z nedbalosti“, obsaženou ve výroku odvoláním napadeného rozhodnutí. Závěrem žalobce brojil proti procesnímu postupu správního orgánu I. stupně. Tvrdil především, že z § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) vyplývá povinnost ústní jednání ve věci nařizovat. Správní orgán I. stupně též dle jeho názoru nemohl opatřovat důkazy po ukončení ústního jednání.

7. Žalovaný argumentaci žalobce odmítl. Uvedl, že forma zavinění byla kvalifikována dostatečně, když k naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje zavinění z nedbalosti. Tvzení o neviditelnosti dopravního značení vyvracel žalovaný odkazem na fotodokumentaci založenou ve správním spise. Žalovaný rovněž odmítl argumentaci žalobce týkající se existence křižovatky. Poukázal na skutečnost, že v místě křížení bylo zcela zřetelně viditelné vodorovné dopravní značení V 4 - vodící čára, které označuje okraj vozovky a dál se v místě nenacházela dopravní značka P 1, která by označovala křižovatku. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak konstatoval, že účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen řídit se dopravní značkou i přesto, že má pochybnosti o jejím správném technickém provedení. Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkou, že došlo k nezákonnému opatřování důkazy mimo ústní jednání. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu považoval žalovaný za zásadní, zda se mohl účastník řízení seznámit se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. K tomu stačí, že byla listina založena do spisu a účastník měl možnost se s ní seznámit. Z uvedených důvodů žalovaný žalobcovo odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
8. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný svým postupem v odvolacím řízení porušil jeho právo na účinnou obhajobu. Napadené rozhodnutí žalobce označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný i správní orgán I. stupně zcela ignorovali zásadní námítky žalobce. Žalobce brojil také proti opatřování důkazů ve prospěch obvinění mimo ústní jednání. Žalovaný dle žalobce při svém rozhodování uplatnil důkazní prostředky, které nikdy nebyly předmětem správního řízení. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že se se všemi námitkami žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Dle žalovaného bylo v řízení postupováno v souladu s právními předpisy. Navrhoval proto, aby soud žalobu zamítl.
10. Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval písemnou replikou, ve které rozvedl a konkretizoval obecné žalobní body obsažené v žalobě. Opětovně namítal, že správní orgán I. stupně prováděl důkazy mimo nařízené ústní jednání. Brojil proti nedostatečnému dopravnímu značení v místě. Argumentaci žalovaného týkající se viditelnosti dopravní značky označil žalobce za zcela absurdní a nepřezkoumatelnou. Žalovaný neobjasnil, z jakého důvodu považoval fotografii pořízenou zasahujícími policisty za relevantní a fotografii předloženou žalobcem nikoli. Dále upozorňoval na existenci křížení komunikací, které se jeví jako křižovatka. Tvrdil, že argumentaci žalovaného již vyvrátil v podaném odvolání. Poukazoval na skutečnost, že přítomnost přerušované postranní čáry nedokazuje existenci křižovatky. Na místě nebylo ani dopravní značení č. Z 11c - Směrový sloupek červený levý, který označuje vyústění účelové komunikace. Žádný řidič není schopen před jízdou nastudovat veškeré pasporty všech místních komunikací na své trase,

aby mohl určit, které křížení je a které není křižovatkou. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného, dle níž se na místě nenachází dopravní značení P1 - křižovatka s vedlejší pozemní komunikací. Uvedl, že křižovatka může existovat i bez úpravy přednosti jízdy, kdy přednost v jízdě má vozidlo přijíždějící zprava. Žalobce konečně polemizoval s názorem žalovaného dovozeným z judikatury Nejvyššího správního soudu, dle něž je účastník provozu na pozemních komunikacích povinen řídit se dopravní značkou, i když má za to, že není správně provedena. Dle žalobce v posuzované věci s nejvyšší pravděpodobností došlo k zásadnímu pochybení v dopravním značení celé dopravní situace. Touto skutečností se však žalovaný nezabýval. Žalobce také nesouhlasil s postupem žalovaného, který se v řízení před soudem nechal zastoupit advokátem. Tvrdil, že z takového jednání je zřejmá účelovost postupu žalovaného.

11. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
12. V první řadě se soud musel vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu České republiky ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, musí být nepřezkoumatelnost rozhodnutí vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, jelikož nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. To neplatí pro případy, kdy se správní orgán podstatou námítka účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně nereaguje na všechny aspekty vznesené námítky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela reagovat. Soud námitce nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil, ve shodě s žalovaným má za to, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou rozhodnutí přezkoumatelná.
13. Na námitku týkající se viditelnosti značky žalovaný reagoval na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že žalobcovo tvrzení vyvrací fotodokumentace z místa pořízená policií dne 11. 9. 2020. Výslovně se sice nezabýval všemi dílčími aspekty žalobcovi námítky, nelze však tvrdit, že by ji vůbec nevypořádal. Žalovaný konstatoval, že dopravní značení je viditelné a žalobce se s ním mohl bez sebemenších potíží seznámit. Zdejší soud dodává, že z fotografie pořízené policií nevyplývá zhoršená viditelnost dopravního značení, přerostlá vegetace nebo stín, který by zamezoval řidiči ve výhledu. Dopravní značky jsou samozřejmě hůře viditelné s narůstající vzdáleností. Je proto důležité, aby je mohl účastník dopravního provozu včas spatřit a ve výhledu na dopravní značku mu nebránila žádná překážka. Ani z fotodokumentace pořízené žalobcem není žádná taková překážka seznatelná.
14. S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že by se žalovaný nevyjádřil k tvrzení žalobce o průjezdu křižovatkou za dopravní značkou B 21a a nedostatečném dopravním značení v daném místě. Žalovaný k této námitce žalobce odkázal na výpis z pasportu komunikací,

z něhož doložil, že se jednalo o křížení hlavní komunikace a účelové komunikace. Věnoval se rovněž žalobcovu tvrzení, že se křížení komunikací jako křižovatka jevílo. Nereagoval přitom explicitně na tvrzení o chybějícím dopravním značení Z 11c, nicméně přednesl komplexní sadu argumentů, které bez důvodných pochybností popisují reálný stav místa. I zdejší soud má za to, že přítomnost vodorovného dopravního značení V 4 je pro věc důležitá. Toto značení vyznačuje okraj vozovky. Je tedy zřejmé, že za vodící čarou již vozovka nepokračuje. Tato skutečnost měla vést žalobce k závěru, že se v daném místě jedná o vyústění účelové komunikace. Žalobci lze jen stěží přisvědčit, že by se na daném místě i při absenci dopravního značení P 1 křižovatka nacházet mohla. Jak sám žalobce poznamenal, taková situace by znamenala, že by měla vozidla vyjíždějící z účelové komunikace přednost před vozidly jedoucími po hlavní komunikaci č. I/15 ve směru na obec Lukov. Aplikace takového pravidla je v daném místě jen těžko představitelná. S žalobcem lze souhlasit v tom, že křižovatku dle žádné normy nedefinuje dopravní značení. Je proto nutné vnímat skutečnou situaci v místě. Přítomnost vodorovného dopravního značení V 4 a zároveň absence jakékoli úpravy pravidel přednosti s přihlédnutím ke stavu a povaze obou komunikací zjevně nasvědčuje vyústění účelové komunikace. Právní názor žalovaného, že *„účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen řídit se dopravní značkou, i když má za to, že není správně technicky provedena“*, potvrzuje i rozhodovací praxe správních soudů (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 7 As 323/2016-29, ze dne 9. 12. 2015, č. j. 1 As 264/2015-72, či ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83). Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 19. 4. 2011, č. j. 52A 79/2010-38 (publ. pod č. 1564/2011 Sb. NSS), výslovně uvedl: *„Dopravní značky jsou správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti, tzn., že na dopravní značku se musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. Pokud žalobkyně jako účastnice silničního provozu měla pochybnosti o zákonnosti uvedeného správního skutku, tedy pochybovala o platnosti zmíněného dopravního značení, tak by se jednalo jen o její soukromý názor, který jí neumožňuje porušovat veřejnoprávní pravidla. Ze zákona o silničním provozu, z prováděcích předpisů a z právních předpisů nevyplývá, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit úsudek o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda dopravní značku bude respektovat či nikoliv.“*

15. I kdyby si žalobce nebyl jist platností dopravní značky B 21a, měl ji za situace, kdy byl zákaz předjíždění podpořen dopravním značením V 1a, respektovat. Za takové situace ani nelze tvrdit, že se žalobce domníval, že byla platnost dopravní značky B 21a ukončena křižovatkou, a proto mu nic nebránilo předjíždět jiná vozidla. Dopravní značení V 1a sice stanovuje odlišné pravidlo, ve své podstatě ale brání účastníkům provozu předjíždět jiná vozidla, jelikož musí jet vpravo od této značky. Žalobce si byl této povinnosti, jak sám uvedl, vědom, a přesto ji zcela ignoroval. Svou argumentací v podstatě tvrdí, že věděl o jednom dopravním značení, které jeho jednání zakazovalo, přítomnost druhého nezaznamenal (současně však tvrdí, že jeho platnost byla ukončena křižovatkou), a proto mohl jednat tak, jak jednal. Taková konstrukce je zcela absurdní a svědčí o ryzí účelovosti vznesených námitek.
16. S námitkou nezákonného provádění důkazů mimo ústní jednání se soud rovněž neztotožnil. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 As 306/2020-27, vyjádřil v tom smyslu, *„že i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů), je zásadní, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze*

formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, 5 As 306/2020 nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25, ze dne 12. 4. 2012, sp. zn. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“ Tento názor byl ostatně žalobci prezentován již v napadeném rozhodnutí. Ve zde přezkoumávaném případě bylo postupováno v souladu s výše citovaným rozsudkem. Všechny listiny opatřené mimo ústní jednání byly založeny do spisu. Žalobce byl v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyzooměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. To také učinil a ke všem podkladům se písemně vyjádřil dne 27. 1. 2021. Za této situace skutečně nelze tvrdit, že by byla žalobci upřena jakákoli práva.

17. Soud se závěrem ve stručnosti vyjádří i k námitce týkající se zastoupení žalovaného advokátem v soudním řízení správním. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. účastník řízení může být zastoupen advokátem. Postup žalovaného je tedy zcela v souladu se zákonem. Zdejšímu soudu je přitom z úřední činnosti známo, že se Krajský úřad Ústeckého kraje k žalobám vyjadřuje téměř vždy v zastoupení advokátem Mgr. Škodou. Nejedná se tedy o účelovou zaujatost proti žalobci ale o běžný postup tohoto konkrétního správního orgánu.
18. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
20. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 10. ledna 2022

Mgr. Karolína Tylová, LL. M.
samosoudkyně